

BIURO DORADZTWA PRAWNEGO

KULESZA i KAMIŃSKI sp. jawna

COUNSELLORS AT LAW & PUBLIC ADMINISTRATION

00-791 Warszawa, ul. Chocimska 28

tel. (22) 849 83 04

849 78 91

646 05 28

fax (22) 848 31 64

e-mail: kulkam@ikp.atm.com.pl

Michał Kulesza

Profesor Uniw. Warszawskiego

Radca prawny

w imieniu

Miasta Sulejówek

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

Warszawa

Warszawa, dnia 8 czerwca 2002 r.

WNIOSEK

O STWIERDZENIE NIEZGODNOŚCI USTAWY Z KONSTYTUCJĄ

Na podstawie art. 191 ust. 1 pkt 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483) oraz art. 31 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. Nr 102, poz. 643), załączając pełnomocnictwo i uchwałę Nr 449/LI/02 Rady Miasta Sulejówek z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego,

wnoszę o stwierdzenie, że

Ustawa z dnia 15 marca 2002 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy (Dz.U. Nr 41, poz. 361) – dalej jako „Ustawa” lub “ustawa z dnia 15 marca 2002 r.”

jest w całości niezgodna

- z art. 2, art. 10, art. 15, art. 16, art. 31 ust. 3 i art. 164 ust. 1 i 3 Konstytucji RP, zwłaszcza w związku z postanowieniami Preambuły Konstytucji, a także

- z art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 3 i 6 oraz art. 5 Europejskiej Karty Samorządu Terytorialnego (Dz. U. z 1994 r. Nr 124 poz. 607 dalej EKSL) w związku z art. 170 Konstytucji RP oraz z art. 11 tej Karty, i w konsekwencji z art. 9 i art. 91 ust. 2 w związku z art. 241 ust. 1 Konstytucji RP,

w szczególności zaś o stwierdzenie, że

art. 16 Ustawy jest niezgodny

- z art. 4 ust. 3 i 6 oraz art. 5 EKSL w związku z art. 170 Konstytucji RP oraz z art. 11 Karty, a w związku z tym także z art. 9 i art. 91 ust. 2 w związku z art. 241 ust. 1 Konstytucji RP, a także
- z art. 2 w zw. z art. 31 Konstytucji oraz z
- art. 15 Konstytucji w związku z jej Preambułą (zasada pomocniczości),

a także jest niezgodny

- z art. 10 Konstytucji RP,

a nadto, że

art. 15 Ustawy w zw. z art. 1 oraz

art. 4 i 4a ustawy o samorządzie gminnym (tj. Dz.U z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.)

są niezgodne

- z art. 15, art. 16 i art. 164 ust. 1 i 3 Konstytucji RP w związku z jej Preambułą (zasada pomocniczości), a także
- z art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 3 i 4 EKSL i jej Preambułą a przez to również z art. 9 i art. 91 ust. 2 w związku z art. 241 ust. 1 Konstytucji RP.

UZASADNIENIE

1. [Uzasadnienie legitymacji procesowej Wnioskującej Gminy] Na wstępie stwierdzam, że wniosek dotyczy przepisów z zakresu działania Wnioskującej Gminy, co uzasadniam w następujący sposób:

Zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 15 marca 2002 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy (Dz.U. Nr 41, poz. 361) likwidacji ulega Powiat warszawski, zaś Gmina Sulejówek (a także Gmina Wesola) na powrót przyłączona zostaje do Powiatu mińskiego. W sprawie zmiany przynależności powiatowej Gminy Sulejówek

nie zostały dochowane zasady ani tryb przewidziane przepisami ustawy o samorządzie powiatowym (dalej „usp” – art. 3 oraz art. 3a i 3b). Ponadto Ustawodawca decydując o zmianie przynależności powiatowej Gminy Sulejówek nie przeprowadził żadnych konsultacji ze społecznością Sulejówka.

Określone w przepisach Konstytucji RP przesłanki (art. 15 ust. 2) a także gwarantowane przepisami ustawy o samorządzie powiatowym zasady zmian w podziale terytorialnym kraju (tu. zmiana przynależności powiatowej Miasta Sulejówek) – nakazują uwzględniać przy kształtowaniu podziału terytorialnego „*więzi społeczne, gospodarcze lub kulturowe i zapewniać jednostkom terytorialnym zdolność wykonywania zadań publicznych*” (art. 15 ust. 2 Konstytucji RP oraz art. 3 usp).

Powrót Sulejówka do Powiatu Mińskiego jest sprzeczny z wolą mieszkańców Gminy, która od lat zmierzała do włączenia – na prawach samodzielnej Gminy – do Warszawy i Powiatu Warszawskiego. Tym samym decyzja ta narusza podlegającą ochronie konstytucyjnej samodzielność Gminy Sulejówek a także jej istotne interesy, które związane są z przynależnością do metropolitalnego systemu miejskiego Warszawy.

2. [Brak konsultacji ze społecznością lokalną Gminy Sulejówek, Powiatu Mińskiego i Powiatu Warszawskiego] Podejmując decyzję o zmianie przynależności powiatowej Gminy Sulejówek Ustawodawca nie przeprowadził w tym zakresie żadnych konsultacji ze społecznością Sulejówka, Powiatu Warszawskiego i Powiatu Mińskiego. Tym samym art. 16 ust. 2 jest niezgodny ze zobowiązaniem Rzeczypospolitej Polskiej wynikającym z art. 5 Europejskiej Karty Samorządu zgodnie z którym „*Każda zamiana granic społeczności lokalnej wymaga uprzedniego przeprowadzenia konsultacji z zainteresowaną społecznością, możliwie w drodze referendum, jeśli ustawa na to zezwala*”, a także z art. 4 ust. 6 Karty. W kontekście przepisów art. 5 EKSL oraz art. 170 zd. pierwsze Konstytucji RP wobec zamiaru zmiany przynależności powiatowej gminy (zmiany granic powiatów), Ustawodawca powinien był przeprowadzić konsultacje w formie referendum, tzn. w trybie umożliwiającym zajęcie stanowiska każdemu mieszkańcowi Gminy i obu Powiatów. Nie ma tu oczywiście zastosowania ustawa o referendum, lecz referendalny tryb konsultacji mógł i powinien był zostać zastosowany przez Sejm w drodze uchwały podjętej w wykonaniu art. 170 Konstytucji w związku z art. 5 EKSL.

Tak się jednak nie stało – jak można domniemywać – z powodu niedopuszczalnego pośpiechu, pod presją którego toczono były prace nad Ustawą Projekt Ustawy, którą Sejm uchwalił w dniu 15 lutego 2002 r., został wniesiony do łaski marszałkowskiej przez grupę posłów w dniu 4 grudnia 2001 r. Już w dniu 15 marca Sejm pracował nad propozycjami poprawek zgłoszonych w Senacie, a 19 kwietnia Ustawa została opublikowana.

Przyjęta ustawa, a w szczególności właśnie sposób w jaki potraktowana została przez Ustawodawcę Gmina Sulejówek, stanowi jaskrawy przykład realizacji, w formie ustawodawczej, interesów politycznych i lobbystycznych – nie był to projekt rządowy lub choćby komisyjny, lecz był to projekt grupy posłów. W przed-

miocie projektu nie zajął stanowiska Rząd ani przynajmniej Minister Finansów, nie przedstawiono projektu w Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Tempo prac Sejmu, podporządkowane celowi politycznemu, było tak wielkie, że nie starczyło czasu na przeprowadzenie procedury konsultacyjnej w sposób adekwatny do konstytucyjnej rangi proponowanej zmiany ustrojowej (por. dalej).

Zatem, z przyczyn nie ukrywanego interesu politycznego pominięto postanowienie art. 170 Konstytucji RP, którego zastosowanie było możliwe i konieczne na gruncie zobowiązania międzynarodowego Rzeczypospolitej, zawartego w Europejskiej Karcie Samorządu Terytorialnego (art. 4 ust. 6 i art. 5).

Zgodnie z art. 9 Konstytucji RP *“Rzeczpospolita przestrzega wiążącego ją prawa międzynarodowego”*. Z kolei art. 91 ust. 1 stanowi, że *“ratyfikowana umowa międzynarodowa, po jej ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, stanowi część krajowego porządku prawnego i jest bezpośrednio stosowana, chyba, że jej stosowanie jest uzależnione od wydania ustawy”*. Zgodnie z art. 241 ust. 1 Konstytucji, umowy międzynarodowe *„ratyfikowane dotychczas przez Rzeczpospolitą Polską na podstawie obowiązujących w czasie ich ratyfikacji przepisów konstytucyjnych i ogłoszone w Dzienniku Ustaw uznaje się za umowy ratyfikowane za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie i stosuje się do nich przepisy art. 91 Konstytucji, jeżeli z treści umowy wynika, że dotyczą one kategorii spraw wymienionych w art. 89 ust. 1”*.

W odniesieniu do umów ratyfikowanych (a w świetle wyżej przytoczonych przepisów Konstytucji umową taką jest EKSL) konieczność zapewnienia zgodności prawa krajowego z tymi umowami wynika wprost z art. 188 Konstytucji. Zgodnie z tym artykułem Trybunał Konstytucyjny został wyposażony w kompetencje do orzekania w sprawach zgodności ustaw z ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi, których ratyfikacja wymagała uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie.

Na ustawodawcę został nałożony przepisami Konstytucji z 1997 r. nie tylko wymóg tworzenia prawa w taki sposób, by pozostawało ono zgodne z ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi, ale sformułowano sankcję na okoliczność tej dyspozycji konstytucyjnej, gdyż Trybunał Konstytucyjny może stwierdzić niekonstytucyjność takiego rozwiązania ze względu na naruszenie konstytucyjnej zasady przestrzegania przez Rzeczpospolitą Polską wiążącego ją prawa międzynarodowego.

Choć standard ten przybrał obecnie formę samodzielnej zasady konstytucyjnej, to jednak nie przestaje on być składnikiem szerszej wartości konstytucyjnej, jaką nieśie klauzula demokratycznego państwa prawnego¹. Trudno bowiem mówić o możliwości kształtowania zaufania obywateli do państwa w sytuacji, gdy nie dotrzymuje ono zobowiązań międzynarodowych. Naruszenie Ustawą art. 4 ust. 3 i 6 oraz art. 5 Europejskiej Karty Samorządu Terytorialnego w związku z art. 170 Konstytucji RP oraz z art. 11 (zob. dalej w Uzasadnieniu) tej Karty niezgodne

¹ Jerzy Jaskiernia, „Zasady demokratycznego państwa prawnego w sejmowym postępowaniu ustawodawczym”, Wydawnictwo Sejmowa, Warszawa 1999 r., s. 435.

jest więc nie tylko z art. 9 i art. 91, ale narusza również i w tym zakresie art. 2 Konstytucji.

3. [Naruszenie materialnych wartości zasady decentralizacji] Gdy w 1994 r. zdecydowano się na wprowadzenie w Warszawie ustroju metropolitalnego, to podstawą tego rozstrzygnięcia była bardzo dokładna analiza sytuacji faktycznej, przesłanek społecznych, uwarunkowań przestrzennych, a także historii Warszawy, jej rozwoju urbanistycznego itp. Dokonując tego wyboru świadomie ukierunkowano w ten sposób mechanizm życia zbiorowego i stworzono podstawy ustrojowe dla społeczeństwa obywatelskiego w Warszawie. Nikt, nawet zwolennicy obecnie przyjętej ustawy, nie kwestionują, że to rozwiązanie – w skali lokalnej (gminnej) – sprawdziło się znakomicie. Prawdą jest, że Warszawa ma nie rozwiązane problemy zarządzania w skali ogólnomiejskiej, a także w skali całego obszaru metropolitalnego, ale problemy te nie dotyczą zarządzania lokalnego (w Gminach warszawskich). Więcej, likwidacja Gmin warszawskich nie przyczyni się w żadnej mierze do poprawy zarządzania w skali ogólnomiejskiej, ani tym bardziej – w skali całego obszaru metropolitalnego.

Ustawa z dnia 15 marca 2002 r. znosząca imiennie 11 Gmin warszawskich, jest *de facto* aktem władzy o charakterze indywidualnym, w swojej materialnej treści podobnym do rozporządzenia Rady Ministrów podejmowanego na podstawie art. 4 i 4a ustawy o samorządzie gminnym. Uzasadnienie do podejmowania rozstrzygnięć władczych w takim trybie (w formie ustawy) bywa różne; niekiedy zawiera się ono w tym po prostu, że w zwykłym trybie – administracyjnym – niemożliwe lub znacznie utrudnione byłoby osiągnięcie zamierzonego celu. Co nie zmienia faktu, że chociaż nie wiążą wtedy Sejmu ew. restrykcje proceduralne i ograniczenia materialne wynikające z aktów rangi ustawowej, to ma on przecież obowiązek uwzględnić przesłanki wynikające z Konstytucji i ze zobowiązań międzynarodowych Polski.

W tym aspekcie należy z mocą podkreślić, że przepisy art. 15 i 16 Konstytucji RP wraz z zasadą pomocniczości² tworzą mechanizm w zasadzie jednokierunkowy. Mechanizm ten, jednoznacznie ukierunkowany na decentralizację zarządzania publicznego, oczywiście podlega pewnym ograniczeniom, tak o charakterze wewnętrznym, jak i o charakterze zewnętrznym.

² Pomijam w niniejszym Wniosku kwestię, rozważaną już przez Trybunał w różnych aspektach, czy Preambuła do Konstytucji zawiera treść normatywną, czy – określając założenia filozofii państwowej III RP – jedynie wytyczne o charakterze interpretacyjnym. Przyjmując – z ostrożności procesowej – tę drugą formułę, odnośnie do regul pomocniczości należy podkreślić po pierwsze, że w takim ujęciu wzmacniają one rozumienie zasady decentralizacji (art. 15 i 16 Konstytucji), i po drugie – że siła zasady pomocniczości wiążąca Ustawodawcę wynika z faktu ratyfikowania przez Polskę Europejskiej Karty Samorządu Terytorialnego (art. 4 ust. 3). Po trzecie należy w związku z tym zaznaczyć, że zawartość (treść) zasady pomocniczości nie jest płynna, lecz zdefiniowana została w sposób dookreślony, a tym samym ustalona normatywnie (por. – odnośnie do samorządu terytorialnego – art. 4 ust. 3 Karty). Przez wpisanie jej do Preambuly Konstytucji Polska przyjęła tę zasadę do wewnętrznego porządku prawnego. Por. też art. 3b (5) Traktatu w Maastricht i Protokoły dodatkowe dot. pomocniczości i proporcjonalności.

Do barier o charakterze wewnętrznym należy czynnik racjonalności zarządzania. Innymi słowy, zasada pomocniczości (i dalsza decentralizacja, prowadząca np. do rozdrabniania gmin) traci swoje zastosowanie, gdy w jej wyniku miałyby powstać (trwać) korporacja terytorialna nie spełniająca wytycznych określonych *expressis verbis* w art. 15 ust. 2 Konstytucji RP³. (*„Zasadniczy podział terytorialny państwa uwzględniający więzi społeczne, gospodarcze lub kulturowe i zapewniający jednostkom terytorialnym zdolność wykonywania zadań publicznych określa ustawa”*)

Do ograniczeń natury zewnętrznej można z pewnością zaliczyć te, które pojawiają się jako rezultat działań państwowych szerszej skali, służących realizacji interesu (celu) publicznego o nadrzędnym charakterze. Najprostszy przykład sytuacji, w której likwidacja jednostki terytorialnej byłaby uzasadniona, to realizacja wielkiego zbiornika wodnego, który zabiera teren gminy (jego znaczną część), co w sferze przesłanek materialnych sprowadza nas znowu na grunt cyt. art. 15 ust. 2 Konstytucji.

Odnosnie do Gmin Warszawskich żadna z tego rodzaju przesłanek nie zachodzi. Z jednej strony Gminy te spełniają wszystkie wymagania wynikające z art. 15 ust. 2 i dobrze realizują swoje konstytucyjne i ustawowe obowiązki a także zobowiązania wobec mieszkańców. Z drugiej – likwidacja Gmin nie jest konieczna ani nawet przydatna do osiągnięcia celu publicznego o nadrzędnym charakterze, jaki ponoć przyświecał projektodawcom Ustawy, tj. poprawie zarządzania Warszawą – w całości, w skali ogólnomiejskiej

Ponadto należy podkreślić, że jedynie metropolitalny ustrój Warszawy, na terenie której funkcjonuje kilkanaście gmin różnej wielkości, umożliwiłby pełną realizację interesów społeczności Sulejówka – tj. przystąpienie do Warszawy bez jednoczesnej utraty dotychczasowego statusu gminnego. Na gruncie dotychczasowego rozwiązania legislacyjnego ustroju Warszawy (a także na gruncie projektu ustawy przygotowanego przez Stowarzyszenie „Metropolia Warszawa”) taki rozwój sytuacji był oczywisty. Ustawa, która przekreślałaby wcześniejszy kierunek zmian legislacyjnych stanowiąc odwrót od demokratycznych, zdecentralizowanych zasad zarządzania obszarem metropolitalnym Warszawy, a w tym - uniemożliwiając wspólnocie samorządowej Gminy Sulejówek osiągnięcie powyższego celu, niezgodna jest z podstawami ustroju państwowego RP, zwłaszcza z zasadą decentralizacji (art. 15 Konstytucji) i zasadą pomocniczości. Raz jeszcze trzeba podkreślić, że poprawę zarządzania Miastem jako całością można było osiągnąć bez tak drastycznej ingerencji w sferę samodzielności i bytu wspólnot lokalnych (zasada proporcjonalności) i ich uprawnienia. W tym kontekście zasadę proporcjonalności i reguły dialogu społecznego łamie też postawienie Gminy Sulejówek w obliczu niedopuszczalnego z jej punktu widzenia wyboru: wejść do Miasta jako dzielnica (a w przyszłości może nawet tylko osiedle) czy zachować prawa

³ Na ten temat zob. także Zbigniew Niewiadomski „Samorząd terytorialny w Konstytucji RP (komentarz do art. 15, art. 16 oraz art. 163 – 172)”, Samorząd Terytorialny nr 3/2002.

gminne w Powiecie mińskim, z którym Sulejówek łączy stosunkowo niewiele więzi społecznych i gospodarczych.

Powyższe dowodzi, że Ustawa w całości, a w tych ramach zwłaszcza jej art. 15 oraz art. 16 ust. 2 są wprost niezgodne z art. 15 ust. 2 Konstytucji RP. Nie było bowiem żadnego konstytucyjnego uzasadnienia dla likwidacji Gmin warszawskich, odwrotnie – ich ustanowienie w 1994 r. stanowiło przejaw decentralizacji, której zasady legły u podstaw koncepcji metropolitalnej zarządzania Warszawą. Z tą właśnie koncepcją, skutecznie realizowaną w ciągu ostatnich ośmiu lat związane były założenia rozwoju Sulejówka i ok. 20 innych gmin sąsiadujących z Gminami warszawskimi, tworzącymi wspólnie obszar metropolitalny Warszawy. Przyjęte obecnie zmiany przekreślają przyjęty wcześniej kierunek zmian legislacyjnych. Zmiany te uchwalone zostały pośpiesznie i bez żadnego przygotowania, bez analizy, jakie konsekwencje przynoszą one w sferze zarządzania rozwojem obszaru metropolitalnego, zatem – dokonano ich bez usprawiedliwienia okolicznościami obiektywnymi. Taki tryb legislacji stanowi naruszenie zasady demokratycznego państwa prawnego (K 8/98), a w sferze materialno-prawnej stoi w jaskrawej sprzeczności z zasadami decentralizacji określonymi w art. 15 ust. 2 Konstytucji.

Tak samo, nie było żadnego konstytucyjnego uzasadnienia dla zmiany przynależności powiatowej m. Sulejówka. Odwrotnie, powrót do Powiatu mińskiego jest wyraźnie sprzeczny z interesami i wolą Gminy, która od lat zmierzała do włączenia – na prawach samodzielnej Gminy – do Warszawy i Powiatu Warszawskiego⁴, z którymi łączy Sulejówek silne „więzi gospodarcze, społeczne i kulturowe” (z art. 15 ust. 2 Konstytucji). Zlekceważenie przez Ustawodawcę tych materialnych kryteriów decentralizacji, określonych *expressis verbis* w art. 15 ust. 2 Konstytucji, doprowadziło w konsekwencji do pogwałcenia – Ustawą w całości i zwłaszcza przywołanymi przepisami art. 15 i 16 Ustawy – materialnych treści zasady decentralizacji władzy publicznej.

Powyższe dowodzi również, że przedstawionym regułem Konstytucyjnym nie odpowiadają również wskazane w *petitum* wniosku przepisy art. 4 i 4a ustawy o samorządzie gminnym.

Należy tu wskazać, że zgodnie z art. 3 ustawy o samorządzie powiatowym:

„1. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia:

- 1) tworzy, łączy, dzieli i znosi powiaty oraz ustala ich granice,
- 2) ustala i zmienia nazwy powiatów oraz siedziby ich władz.

2. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, może być wydane także na wniosek zainteresowanej rady powiatu, rady miasta na prawach powiatu lub rady gminy.

3. Ustalenie granic powiatu następuje poprzez wskazanie gmin wchodzących w skład powiatu, a zmiana jego granic dokonywana jest w sposób zapewniający powiatowi terytorium możliwie jednorodne ze względu na układ

⁴ Zob. Zał. Nr. 3 i 4.

osadniczy i przestrzenny, uwzględniający więzi społeczne, gospodarcze i kulturowe oraz zapewniający zdolność wykonywania zadań publicznych.

4. Przez łączenie powiatów należy również rozumieć połączenie miasta na prawach powiatu z powiatem mającym siedzibę władz w tym mieście. Z dniem połączenia wygasają prawa powiatu posiadane dotychczas przez miasto.

5. Przez dzielenie powiatów należy również rozumieć wyłączenie jednej lub więcej gmin z terytorium powiatu z jednoczesnym:

- 1) włączeniem tej gminy lub gmin do innego powiatu,
- 2) utworzeniem powiatu z tych gmin albo z tych gmin i miasta na prawach powiatu; z dniem utworzenia powiatu wygasają prawa powiatu posiadane dotychczas przez miasto.”

Z kolei w art. 3a usp określone zostały wymogi formalne konieczne do wydania rozporządzenia o którym mowa w art. 3 ust. 1. Wydanie tego rozporządzenia „wymaga zasięgnięcia przez ministra właściwego do spraw administracji publicznej opinii zainteresowanych rad powiatów albo rady miasta na prawach powiatu i rady powiatu - poprzedzonych przeprowadzeniem przez te rady konsultacji z mieszkańcami, a w przypadku zmian granic powiatów naruszających granice województw - dodatkowo opinii odpowiednich sejmików województw. Minister właściwy do spraw administracji publicznej może wystąpić także o opinie zainteresowanych rad gmin; w tym przypadku nie jest konieczne przeprowadzenie konsultacji z mieszkańcami gminy.”

W przedmiotowej sprawie żaden z tych wymogów nie został spełniony – tymczasem stanowią one, na poziomie ustawodawstwa zwykłego, szczegółową wytyczną postępowania w sprawach tego rodzaju, opartą na przesłankach konstytucyjnych (art. 15 w zw. z Preambułą Konstytucji – zasada pomocniczości i dialogu społecznego, art. 16 ust. 2 Konstytucji – klauzula korporacyjna wyrażająca prawo do samorządu oraz art. 170 Konstytucji). Raz więc jeszcze należy tu podkreślić, że przyjęcie ustawodawczego trybu uregulowania zasad organizacji zarządzania obszarem metropolitalnym Warszawy (co bynajmniej nie nastąpiło) lub podjęcie w trybie ustawy decyzji o utworzeniu na obszarze Miasta jednej gminy, nie zwalniało w żaden sposób ustawodawcy od podporządkowania się, przy realizacji takiego zamiaru, wynikających z Konstytucji wymagań merytorycznych i proceduralnych. W omawianej tu dziedzinie „swobodne uznanie legislacyjne” jest ograniczone tak zasadami filozofii państwowej (zasada pomocniczości i dialogu społecznego), zobowiązaniami międzynarodowymi Polski (Europejska Karta Samorządu Terytorialnego) oraz wyraźnymi postanowieniami Konstytucji RP zawartymi *expressis verbis* w jej przepisach, podanych w *petitum* wniosku.

Nie zamierzam tu kreować poglądu o absolutnym (bezwzględny) charakterze zasad pomocniczości i decentralizacji, tym bardziej, że z samej istoty tych zasad wynikają granice ich zastosowania. Granice te opisuje wprost polska Konstytucja (art. 15 ust. 2) oraz EKSL (art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 3, zob. zwłaszcza zd. drugie). Skoro granice te podlegają badaniu i dają się merytorycznie ustalić i uzasadnić, uznanie

legislacyjne przestaje być swobodne. W konsekwencji zasady te i wymagania muszą być brane pod uwagę przy rozważaniu wprowadzania zmian tak w podziale administracyjnym państwa (art. 15 Konstytucji) jak i przy modyfikowaniu uprawnień wspólnot terytorialnych do samorządu (art. 16 ust. 2 Konstytucji) – dotyczy to tak samo Rady Ministrów (ustawy o samorządzie gminnym i o samorządzie powiatowym), jak i Sejmu.

4. [Naruszenie zasady proporcjonalności i zasad przyzwoitej legislacji] W powyższym kontekście zatem, i niezależnie od poniżej przedstawionych zarzutów co do niezgodności Ustawy w całości (i w szczególności jej art. 16. ust. 2) z art. 10 Konstytucji RP – por. pkt 5 Uzasadnienia, należy w tym miejscu stwierdzić dodatkowo, że przepisy Ustawy stoją w konsekwencji w sprzeczności z zasadą proporcjonalności (art. 31 ust. 3) i z zasadą przyzwoitej legislacji (art. 2 Konstytucji RP).

Naruszenie zasady proporcjonalności nastąpiło tu w dwojakim sensie:

po pierwsze, przyjęto rozwiązanie zbyt daleko idące, nieuzasadnione merytorycznie, powodujące bez istotnej potrzeby, uzasadnionej interesem publicznym wyższego rzędu, szkody w uprawnieniach społeczności lokalnych o podstawowym charakterze. Zniesiono Gminy warszawskie (art. 15), gdy można było poprawić ustrój Warszawy nie likwidując gmin. Choć nie było to konieczne, przesunięto w trybie Ustawy (art. 16) Gminę m. Sulejówka do Powiatu mińskiego, nie licząc się z jej podstawowymi interesami;

po wtóre, zmianę przynależności powiatowej Sulejówka nastąpiła w trybie ustawy, bez ustalenia na przyszłość innego (zwykłego) trybu dla ew. zmian tego rodzaju. Oznacza to, że każda taka zmiana w przyszłości będzie musiała nastąpić także w trybie ustawy. Trudno doszukać się jakiegokolwiek uzasadnienia ze sfery interesu publicznego dla przyjęcia tak wyjątkowego i w pewnym sensie nadzwyczajnego rozwiązania, jednak Ustawodawca nie zamieścił w Ustawie ogólnej klauzuli stosowania przepisów o samorządzie terytorialnym (ustawy o sam. gminnym, ustawy o sam. powiatowym) do zmian terytorialnych Warszawy i gmin sąsiadujących. Narusza to w jawny sposób zasady przyzwoitej legislacji (art. 2 Konstytucji)

Na marginesie trzeba tu też zauważyć, że w sprawach organizacji i funkcjonowania nowej Gminy m. st. Warszawy Ustawodawca w ogóle nie przewidział stosowania ogólnych przepisów o samorządzie terytorialnym. Stanowi to wadę dyskwalifikującą Ustawę w całości.

Mimo, że od uchwalenia ustawy minął zaledwie krótki okres, już widać konsekwencje zlekceważenia zasad przyzwoitej legislacji. Oto w dniu 10 maja br., zanim jeszcze zdążyła wejść w życie, do Sejmu wpłynął poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o ustroju miasta stołecznego Warszawy³, zgodnie z którym Gmina Wesoła nie będzie wchodzić w skład Powiatu Mińskiego ale stanie się dzielnicą Gminy

³ Druk nr 477 – skierowany do Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej i oraz do zaopiniowania przez organizacje samorządowe.

m.st. Warszawy. Tak samo każda dalsza zmiana terytorialna na tym obszarze będzie wymagała drogi ustawodawczej.

Jednocześnie prace nad tym projektem potwierdzają dobitnie tezę, że dokonując art. 16 ust. 2 zmiany przynależności powiatowej Gminy Sulejówek i Wesolej Ustawodawca działał pośpiesznie, bez przygotowania, bez analiz merytorycznych, bez konsultacji z mieszkańcami, i kierował się jedynie doraźnym interesem politycznym, którym było uchwalenie Ustawy regulującej w nowy sposób ustrój Warszawy w możliwie najkrótszym terminie (zob. art. 33 Ustawy).

Na marginesie należy wskazać, że takie „szczególne” potraktowanie społeczności Sulejówek (a także Wesolej) co do trybu zmian przynależności powiatowej budzi również wątpliwości w kontekście zasady równości (art. 32 Konstytucji). Gmina Sulejówek jest jedną z prawie 2,5 tysiąca gmin w Polsce i trudno znaleźć wytłumaczenie dlaczego akurat w stosunku do niej Ustawodawca zdecydował się zastosować w tym względzie całkowicie odmienne zasady. Społeczność Sulejówek nie rozumie dlaczego ma ponosić konsekwencje lekceważenia prawa i zasad przyzwoitej legislacji przez Ustawodawcę i dlatego też zwraca się do Trybunału z prośbą o udzielenie ochrony i orzeczenie niezgodności Ustawy w całości a także jej art. 16 z przytoczonymi w *petitum* Wniosku przepisami art. 2 i art. 31 Konstytucji RP.

5. [Niezgodność art. 16 ust. 2 Ustawy z art. 10 Konstytucji RP – naruszenie zasady podziału i równowagi władz] Jak wskazano wyżej kwestie zmian granic powiatowych ustalone zostały w szczególowy sposób w art. 3 – 3b ustawy o samorządzie powiatowym. W sposób jednoznaczny z przepisów tych wynika, że kompetencja do tworzenia, łączenia, dzielenia, znoszenia i ustalania granic powiatów przysługuje Radzie Ministrów.

W art. 16 ust 2 ustawy z dnia 15 marca Ustawodawca dokonał zmiany przynależności powiatowej gmin Wesola i Sulejówek (zmiana granic powiatów) z pominięciem przepisów *usp.* Nawet, gdyby przyjąć, że jednorazowo akt Parlamentu w tym przedmiocie jest zasadny – z uwagi na konieczność całościowego uregulowania spraw ustroju terytorialnego Warszawy – to **przejęcie na stałe przez Sejm kompetencji do regulowania wszelkich (nawet najdrobniejszych) zmian granic między Gminą m.st. Warszawy a gminami i powiatami sąsiadującymi narusza zasadę podziału i równowagi władz, o której mowa w art.10 Konstytucji RP.**

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego wymóg rozdzielania władz oznacza m.in., iż „każdej z trzech władz powinny przypadać kompetencje materialnie odpowiadające ich istocie, a co więcej - każda z trzech władz powinna zachowywać pewne minimum kompetencyjne stanowiące o zachowaniu tej istoty” (orzeczenie z 21 listopada 1994 r., sygn. K. 6/94, OTK w 1994 r., cz. II, s. 91). Kształtując kompetencje poszczególnych organów państwowych, ustawodawca nie może naruszyć "istotnego zakresu" danej władzy (orzeczenie z 22 listopada 1995 r., sygn. K. 19/95, OTK w 1995 r., cz. II, s. 150-151). Zakaz ingerencji w istotę danej władzy wyznacza nie tylko zasady kształtowania zakresu kompeten-

cji organów państwowych w ustawodawstwie, ale również sposób korzystania z kompetencji przyznanych poszczególnym organom państwowym⁶.

W tym kontekście oczywistym jest, że Sejm uchwalając ustawę z dnia 15 marca 2002 r. wkroczył na stałe w zakres utrwalonych kompetencji Rady Ministrów⁷, w sytuacji, gdy do takiego aktu nie było żadnych przesłanek merytorycznych.

6. [Materialne wartości konstytucyjnej zasady decentralizacji i podstawy aksjologiczne Konstytucji RP a zasada zaufania do państwa i zasada stabilności ładu prawnego] Jak zaznaczono, zmiana ustroju m.st. Warszawy dokonana ustawą z dnia 15 marca 2002 r., w wyniku której ma nastąpić likwidacja Gmin warszawskich, narusza zasadę decentralizacji – w jej materialno-prawnym wymiarze, który wynika z konstytucyjnego wzorca ustalonego w art. 15 i 16 Konstytucji RP. Narusza też szczególną, podstawową pozycję gminy, którą – w ramach ustroju zdecentralizowanego – wyznacza art. 164 ust. 1 i 3 Konstytucji.

Ustawa z 15 marca stanowi precedens umożliwiający w przyszłości, bez dokonania konsultacji z mieszkańcami społeczności lokalnych oraz z naruszeniem porządku konstytucyjnego i zobowiązań międzynarodowych RP, likwidację kolejnych gmin w Polsce, w tym Gminy Sulejówek. Władze m. Sulejówka dostrzegają te zagrożenia jako realne i stwierdzają, że stanowią one naruszenie zasady zaufania do państwa i zasady stabilności ładu prawnego.

Choć ustrojowa zasada decentralizacji, zapisana w art. 15 i 16 Konstytucji RP, nie ma charakteru absolutnego, to jednoznacznie ustala ona charakter i kierunek przekształceń ustrojowych pożądaných ze względu na podstawy systemu społecznego i politycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Utworzenie w 1994 r. Gmin warszawskich było takim aktem decentralizacji, a równocześnie – aktem tworzącym warunki dla ukształtowania na tym terenie wspólnoty samorządowej – podstawowej formy organizacji życia zbiorowego w III RP i ramy ustrojowej dla budowy społeczeństwa obywatelskiego. W ciągu kolejnych lat warunki te zostały w Gminach Warszawskich wypełnione rzeczywistą treścią społeczną.

Zaistnienie Gmin – jako wspólnot samorządowych (art. 16 ust. 1 Konstytucji) – jest w tych warunkach nie tylko faktem społecznym, lecz przede wszystkim konstytutywnym faktem prawnym, który należy oceniać pod kątem materialnych przesłanek decentralizacji określonych w art. 15 Konstytucji, w kategoriach podstaw filozofii państwowej RP (zasada pomocniczości) i podstawowego charakteru gminy w świetle Konstytucji (art. 164 ust. 1 i 3),

⁶ Z wyroku TK z dnia 14 kwietnia 1999 r. w sprawie o sygn. K 8/99; OTK 1999/3/41.

⁷ „(...) Z kolei na parlament nałożone jest ograniczenie podejmowania działalności zastrzeżonej dla władzy wykonawczej i sadowniczej. Chodzi zarówno o wykraczanie poza formy działalności prawotwórczej i kontrolnej, ale także o takie kształtowanie kompetencji organów władzy publicznej w przyjmowanych ustawach, które pozostawałyby w sprzeczności z konstytucyjną zasadą podziału i równowagi władz. Sejm nie może więc w konsekwencji naruszyć w swej działalności prawotwórczej zasady podziału władzy, ani też nie może ukształtować jej w taki sposób, by podważała równowagę władz (...)”, Jerzy Jaskiernia op. cit. s 429.

a także praw nabytych społeczności lokalnych (prawo do samorządu – art. 16 ust. 1).

Należy przy tym zaznaczyć, że – po myśli art. 16 ust. 1 Konstytucji – gmina nie jest zwykłą “jednostką organizacyjną” lecz stanowi korporację prawa publicznego – publicznoprawny związek mieszkańców danego terenu. Zgodnie ze znaną definicją, gmina (tak samo jak państwo) – to klasyczna triada: terytorium, ludność (obywatele) oraz władza.

Skoro tak, to likwidacja Gminy, choć nie wykluczona bezwzględnym zakazem konstytucji, stanowi akt głębokiej i drastycznej ingerencji w organizację życia zbiorowego, którego uzasadnienie może być tylko takie, że nie zdołały zaistnieć (lub faktycznie zanikły) merytoryczne przesłanki określone w art. 15 Konstytucji. W odniesieniu do Gmin warszawskich takie uzasadnienie nie istnieje.

Postanowienia art. 15 w zw. z art. 1 ustawy z dnia 15 marca 2002 r., likwidujące Gminy warszawskie, nie uwzględnia przesłanek merytorycznych, wymaganych Konstytucją. To samo dotyczy przepisów art. 4 i 4a ustawy o samorządzie gminnym, które nie nakazują oprzeć procesu likwidującego dotychczasowy byt gminy na tych przesłankach, uzależniając go *de facto* od wolnej woli Rady Ministrów, obwarowanej jedynie spełnieniem wymagań proceduralnych.

Skoro tak, zarówno ustawa z 15 marca 2002 r. jak i zaskarżone przepisy ustawy o samorządzie gminnym czynią z materialnej zasady decentralizacji, która należy do fundamentów ustroju państwowego Rzeczypospolitej Polskiej, jedynie formalną figurę stylistyczną, umożliwiając zniesienie gminy w istocie rzeczy w każdej sytuacji, tzn. bez nawiązania do przesłanek merytorycznych jej bytu, określonych w art. 15 Konstytucji, a jedynie przy spełnieniu przesłanek proceduralnych (zasięgnięcie opinii – co *nb.* nie nastąpiło we wszystkich jednostkach samorządu na terenie Warszawy).

Takie – formalne jedynie – ustawowe ujęcie warunków znoszenia gmin w ustawie o samorządzie gminnym zaprzecza zasadzie pomocniczości i regułom społeczeństwa obywatelskiego, w którym ustanowienie terytorialnej korporacji prawa publicznego (wspólnoty samorządowej – art. 16 ust. 1 Konstytucji) tworzy nową, istotną i samoistną wartość życia zbiorowego⁸. Zaskarżone przepisy bo-

⁸ “ (...) rozważając zarzuty Rady Gminy Warszawa-Białoleka oraz Rady Gminy Warszawa-Centrum należy rozstrzygnąć, czy pozbawienie gmin warszawskich prawa do tworzenia straży gminnych było dopuszczalne, zarówno z punktu widzenia formalnoprawnych wymagań, wynikających z porządku konstytucyjnego, a dotyczących materii objętej wyłącznością ustawy oraz zasad tzw. przyzwoitej legislacji, jak i przede wszystkim z punktu widzenia wymagań materialnoprawnych, jakie ustawodawca konstytucyjny nakłada na ustawy wkraczające w sferę samodzielności gmin oraz ich podstawowego charakteru. Badanie zatem od strony formalnej dotyczy nie tylko zachowania rangi ustawowej przepisów wkraczających w sferę konstytucyjnie chronionej samodzielności gminy, jako jednostki podstawowej samorządu, lecz także tego, by przepisy owe charakteryzowały się w dostatecznym stopniu precyzją i zupełnością sformułowań - tak, by ograniczenia samodzielności gmin nie mogły być interpretowane rozszerzająco (por. uchwała IC SN z 30 kwietnia 1997 r., III CZP 13/97, OSP nr 10/1997, s. 477, wyrok TK z 24 marca 1998 r. sygn. akt K. 40/97, OTK ZU Nr 2/98, s. 64 i n.). Przede wszystkim jednak chodzi o wymagania materialnoprawne, by ingerencja ustawodawcy w sferę samodzielności gmin nie była nadmierna

wiem, które – w ujęciu literalnym – umożliwiają znoszenie jednostek podziału terytorialnego państwa, w sensie materialnym prowadzą też do likwidacji bytu wspólnoty samorządowej. Ani w jednym, ani w drugim aspekcie nie odzwierciedlają one koniecznych restrykcji, jakie Konstytucja nałożyła w tym względzie na władze centralne (tj. Radę Ministrów, a w przypadku ustawy z dnia 15 marca 2002 r. – na Sejm RP), o czym była już mowa. Zaskarżone przepisy stoją w bezpośredniej sprzeczności z materialnymi przesłankami decentralizacji terytorialnej określonymi *expressis verbis* w art. 15 i 16 Konstytucji RP, zaprzeczają również podstawowym założeniom filozofii państwowej Rzeczypospolitej Polskiej (zasada pomocniczości – Wstęp do Konstytucji), a także zobowiązaniom międzynarodowym Polski (EKSL).

“Gmina” (konkretna wspólnota samorządowa) nie jest wartością abstrakcyjną, lecz stanowi związek wszystkich mieszkańców, a także zespół realnych więzi społecznych, instytucji życia zbiorowego, elit i konkretnych mechanizmów sprawowania władzy politycznej oraz zarządzania publicznego. Dotyczy to – oczywiście – także Gmin warszawskich i również Gminy m. Sulejówka.

Spółeczeństwo obywatelskie także nie jest pojęciem abstrakcyjnym. Jest ono sumą istotnych wartości, ważnych nie tylko tu i teraz, powstałych w pewnych okresach czasu, opartych na konkretnych ludziach, organizacjach obywatelskich i instytucjach. Dotyczy to w pełni społeczności Gmin warszawskich i Gminy m. Sulejówka.

Jeśli więc akt kreacyjny wspólnoty samorządowej – w sensie prawnym stworzenie *ex nihilo* publicznoprawnego związku osób (mieszkańców danej terenu) – jest aktem w znacznym stopniu swobodnym, to już likwidacja takiej wspólnoty, choć w pewnych warunkach możliwa, wymaga zaistnienia bardzo poważnych powodów i odpowiednich, szczególnych uzasadnień. Gminy (także Sulejówek) – jako korporacje prawa publicznego – zostały w Polsce utworzone w 1990 r., powiaty i województwa – w takim samym charakterze – w 1998 r. Gminy warszawskie w obecnym kształcie terytorialnym – powstały w 1994 r. Nie ma powodu, by jednostki te traktować przedmiotowo, zabierając im – bez jasno ustalonych i poważnych powodów – podstawę ich bytu, jaką jest zasada zaufania do państwa i zasada stabilności ładu prawnego i państwowego (art. 2 Konstytucji).

W sensie konstytucyjnym, dla mieszkańców jednostki terytorialnej, ukształtowane prawo do samorządu (art. 16 Konstytucji) jest istotną wartością demokratyczną (art. 2 Konstytucji). Jest to prawo do zarządzania w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność sprawami danej wspólnoty (art. 16 Konstytucji). W takim sensie prawo do samorządu jest nabytym prawem korporacji terytorialnej, które musi podlegać ochronie prawnej (art. 2 i art. 165 ust. 2 Konstytucji, art. 11 EKSL). Zgodnie z orzecnictwem TK,

oraz znajdowała swe uzasadnienie w konstytucyjnie określonych celach i konstytucyjnie chronionych wartościach, których przedkładanie nad zasadę ochrony samodzielności gmin zależy od oceny ustawodawcy (por. orzeczenie TK z 23 października 1996 r., sygn. akt K. 1/96, OTK w 1996 r., T. II, poz. 36 oraz wyrok z 15 grudnia 1997 r., sygn. K 13/97, OTK ZU Nr 5-6{14-15}/97) – z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 maja 1998 r. sygn. K 38/97.

konstytucyjna ochrona praw nabytych chroni wyłącznie oczekiwania usprawiedliwione i realne (wyrok z 4 stycznia 2000 r., K 18/99). W niniejszej sprawie w oczywisty sposób chodzi właśnie o takie oczekiwania wspólnot samorządowych Gminy m. Sulejówek i Gmin warszawskich.

W świetle powyższego oczywiste są powody, dla których Konstytucja RP w szczególny sposób chroni byt korporacji terytorialnych. Jest to zrozumiałe, bowiem likwidacja wspólnoty w każdym przypadku oznacza **pozbawienie mieszkańców ukształtowanego w dotychczasowy sposób prawa do samorządu**. Obecnie dotyczy to Gmin warszawskich, ale w przyszłości może dotyczyć każdej innej gminy w Polsce, tak samo, jak w odniesieniu do Gmin warszawskich, z powodów politycznych i bez uzasadnienia merytorycznego.

Dla wspólnoty samorządowej Gminy Sulejówek zagrożenie, że Ustawodawca ze chce w podobny sposób postąpić w odniesieniu do kolejnych gmin podwarszawskich, w tym wobec Gminy m. Sulejówka, likwidując ją w celu włączenia terenu Gminy do Warszawy, jest realne.

7. [Ochrona prawna samodzielności Gminy] Ustawa odebrała Gminie m. Sulejówka uprawnienia do ochrony prawnej, zagwarantowane każdej wspólnocie terytorialnej w art. 165 ust. 2 Konstytucji RP i w art. 11 Europejskiej Karty Samorządu Terytorialnego. Gdyby zmiana przynależności powiatowej Gminy następowała w zwykłym trybie (usp) lub gdyby chociaż w Ustawie przyjęto dłuższe *vacatio legis* (art. 33 Ustawy), Gmina mogłaby wykorzystać swoje uprawnienia przez wszczęcie postępowania przed NSA lub przed Trybunałem Konstytucyjnym.

8. [Zaskarżenie Ustawy w całości. Konkluzje] Nie ma powodu, aby w tym miejscu szczegółowo przedstawiać ponownie argumentację za poglądem, że Ustawa w całości narusza przepisy Konstytucji i zobowiązania międzynarodowe Polski wymienione w *petitum* Wniosku.

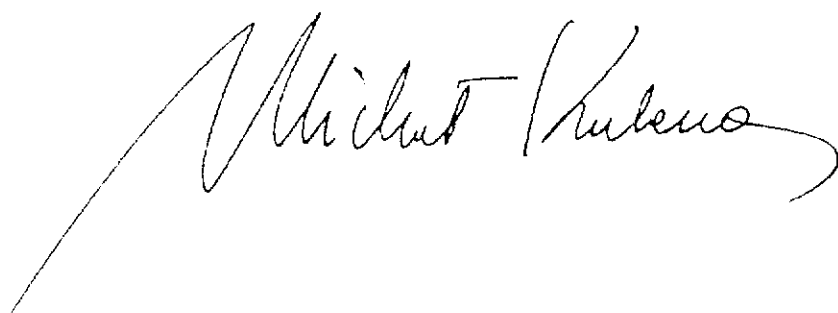
W kontekście przedstawionych wywodów jest oczywiste, że kluczowe dla Ustawy przepisy (art. 15 w zw. z art. 1, art. 16 oraz przepisy przejściowe, w tym art. 33) są niezgodne z konkretnymi, licznymi postanowieniami Konstytucji RP, jej Preambulą – co do podstaw filozofii państwowej Rzeczypospolitej Polskiej oraz ze zobowiązaniami, jakie w tym zakresie ciąży na Polsce z tytułu umowy międzynarodowej (EKSL). Ustawa rażąco, w wielu aspektach i w każdym niemal przepisie, narusza także zasadę przyzwoitej legislacji. Szczegółowe argumenty prawne w tym zakresie przedstawione zostały we wnioskach złożonych do Trybunału Konstytucyjnego przez Gminy warszawskie, do których Gmina m. Sulejówek niniejszym się przyłącza.

Nie ulega wątpliwości, że potwierdzenie przez Trybunał głównych zarzutów niniejszego Wniosku musi prowadzić do wyeliminowania ustawy z dnia 15 marca 2002 r. z obrotu prawnego – w całości.

Wyrażam w imieniu Wnioskodawczynie pogląd, że zaskarżona ustawa jest rażąco sprzeczna z fundamentami filozofii państwowej Rzeczypospolitej

Polskiej wyrażonymi w Preambule i przepisach Konstytucji RP, w szczególności zaś z zasadą dialogu społecznego i pomocniczości, narusza konstytucyjne podstawy ustroju Rzeczypospolitej Polskiej, w tym zasadę państwa prawnego (art. 2), zasadę decentralizacji, o której mowa w art. 15 Konstytucji i zasadę autonomii komunalnej (art. 16 i art. 164 ust. 1 i 3) – z konsekwencjami wynikającymi z naruszenia reguł proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP). Uchwalenie ustawy nastąpiło w sposób sprzeczny z zasadami Europejskiej Karty Samorządu Terytorialnego – w tym zwłaszcza z jej art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 3 i 6 oraz art. 5, w związku z art. 170 Konstytucji RP, oraz art. 11 Karty, a w konsekwencji – ustawa nie jest także zgodna z art. 9 Konstytucji, który zobowiązuje Rzeczypospolitą Polską do przestrzegania wiążących ją umów międzynarodowych a także z art. 91 ust. 2 w związku z art. 241 ust. 1 Konstytucji.

Dlatego wnoszę jak na wstępie.

Załączniki:

1. Uchwała Rady Miasta Sulejówek Nr 449/LI/02 z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego.
2. Uchwała Nr 48/2002 Zarządu Miasta Sulejówek w sprawie ustanowienia pełnomocnika Miasta Sulejówek w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym, o stwierdzenie niezgodności z przepisami Konstytucji ustawy z dnia 15 marca 2002 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy.
3. Uchwała Rady Miasta Sulejówek Nr 224/XXII/2000 z dnia 31 marca 2000 r. w sprawie wyników konsultacji z mieszkańcami w sprawie zmiany z dniem 1 stycznia 2001 r. przynależności do powiatu
4. Uchwała Rady Miasta Sulejówek Nr 439/L/02 z dnia 24 maja 2002 r. w sprawie wyników konsultacji z mieszkańcami w sprawie przynależności Miasta Sulejówek do powiatu.

UCHWAŁA
RADY MIASTA SULEJÓWEK
Nr 449/LI/02
z dnia 6 czerwca 2002 r.

w sprawie: wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego

Na podstawie art. 191 ust. 1 pkt 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78 poz. 483, z późn. sprost.) oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) – Rada Miasta Sulejówek uchwala, co następuje:

§ 1

1. Wystąpić do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o orzeczenie, że:

- ustawa z dnia 15 marca 2002 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy (Dz.U. Nr 41, poz. 361) – dalej zwana „Ustawą”
 - jest w całości niezgodna z art. 2, art. 15, art. 16, art. 3 i ust. 3 i art. 164 ust. 1 i 3 Konstytucji RP, a zwłaszcza w związku z zasadami zawartymi w Preambule Konstytucji RP,

a także

- z art. 3 ust. 1 i 2, art. 4 ust. 3 i 6 oraz art. 5 Europejskiej Karty Samorządu Terytorialnego (Dz. U. z 1994 r. Nr 124 poz. 607 dalej zwaną EKST) w związku z art. 170 Konstytucji RP oraz z art. 11 EKST,

i w konsekwencji także

- z art. 9 i art. 91 ust. 2 w związku z art. 241 ust. 1 Konstytucji RP,

oraz

- z art. 10 Konstytucji RP.

i w szczególności o orzeczenie, że:

- art. 16 Ustawy jest niezgodny
 - z art. 4 ust. 3 i 6 oraz art. 5 EKST w związku z art. 170 Konstytucji RP oraz z art. 11 EKST, a w związku z tym także z art. 9 i art. 91 ust. 2 w związku z art. 241 ust. 1 Konstytucji RP,

a także

- z art. 2 w związku z art. 31 Konstytucji RP

Za zgodność poświadczam:

Dr hab. Michał Kulesza
Profesor Uniwersytetu Warszawskiego
RADCA PRAWNY

oraz z

- art. 15 Konstytucji RP w związku z zawartą w jej Preambule zasadą pomocniczości

a nadto, że:

- art. 15 w związku z art. 1 Ustawy oraz
 - art. 4 i 4a ustawy o samorządzie gminnym
 - są niezgodne z art. 15, art. 16 i art. 164 ust. 1 i 3 Konstytucji RP w związku z jej Preambułą,
- a także
- z art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 3 i 4 EKST i jej Preambułą a przez to również z art. 9 i art. 91 ust. 2 w związku z art. 241 ust. 1 Konstytucji RP.

2. Wystąpić do Trybunału Konstytucyjnego z prośbą o rozpatrzenie sprawy i wydanie wyroku w terminie przed wyborami, o których mowa w art. 28 zaskarżanej Ustawy.

§ 2

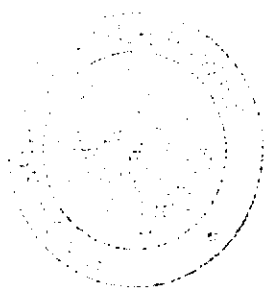
Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Miasta.

§ 3

Uchwała podlega ogłoszeniu poprzez rozplakatowanie w miejscach publicznych.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem 7 czerwca 2002 r.

Przewodnicząca
Rady Miasta Sulejówek

Elżbieta Krzak
Elżbieta Krzak

Za zgodność poświadczam

Dr hab. Michał Kulesza
Profesor Uniwersytetu Warszawskiego